

JOŠ JEDAN PJESNIK — SENJANIN (KREŠIMIR STANIŠIĆ)

Vladimir Babić, Mladen Kovačević, Krešimir Stanišić, Vladimir Forenpoher, Zvonimir Turak: Pjesme, Rijeka 1977, izdavač INA, Rafinerija nafte — Rijeka.

Među petoricom pjesnika ove zbirke — sve namještenici Rafinerije nafte u Rijeci — nalazi se i Krešimir Stanišić. Rođeni Senjanin. Još jedan pjesnik iz ovoga starog i slavnog grada. Kao i drugi suautori ove zbirke, on nije ni veliko ni poznato pjesničko ime. Pa ipak, njegovi stihovi ne doimaju se ni početnički ni nespretno. Oni su radosna melodija. Bezazleni, naivni, topli. U njima je iznesena duša jednoga malog gradića u kojemu svak poznaje svakoga, u kojem postoji ustaljeni red, koji ima svoje tipove i navike. Tu je stara »mlikarica«, senjski »fakin«, pa pijani Iva; tu je tipičan senjski ugođaj bure, šenpetarije, oluje, Nehaja. U tim stihovima skriva se sve šarenilo komešanja po senjskim ulicama, slika trabakula i vapura, predznaci bure iznad Vratnika, slika svičarica na bunaci. Tu je i slika senjske širotinje, nostalgičnih sjećanja na sretno djetinjstvo, na igru špekulama, na žukulju i rašeljku. Stanišić se i stihovima igra kao špekulama. A riječ mu je topla i radosna.

Oblak škur,	dere, ruši,
šušur!	lomi, nosi,
Lanpa, grmi,	bode, duši,
šuška, fijuče,	kiša, bura,
zavija, urliče,	škropadura.
dimi, pini,	

(Šenpetarija)

Čitajući te stihove, prisjećamo se atmosfere melodioznog čakavskog govora koju je iznio Silvije Strahimir Kranjčević u svojim uskočkim elegijama:

A čakavska riječ kao šira slatka
sve se pjeni, brza s kraja i sa ladje,
sa jezika gipka otkida se glatka,
što ne može vikom, to rukama nadje.

(Na obali uskočkoga grada)

Tu čakavsku riječ Stanišić zove »senjska beseda«. On u njoj traži vezu sa senjskom prošlošću i poistovjećuje ju s majkom:

Nježno ti grlin sad već slabo telo
i stihove pišen da poživiš s nami,
ma nemoren vratit ča je vrime zelo,
uz puketić mići mojoj dragoj mami.

(Senjska beseda)

Stanišić ne traži »duboke« teme. Ali u njegovim stihovima kuca široko, toplo srce, prenoseći na čitatelja jedan lijep osjećaj sličan sjećanju na nepovratno, bezazleno djetinjstvo. Katkad i poznatim imenima nedostaje onoga čega u Stanišićevim stihovima ima u izobilju: lakoća stiha, mekoća riječi i duboka veza s rodnim krajem.

Zlata Derossi